

MARIA NEŽILA

V KLÁŠTEŘE

Na základě andělova poselství se Maria vydává ke své příbuzné Alžbětě, která čeká dítě, aby jí pomohla. Poněvadž ve svém lůně i ve svém srdci nese Pána, promění se obyčejný pozdrav dvou žen v chvalozpěv. Obě ženy se stanou nástrojem Božího působení: Jan Křtitel je dokonce naplněn v lůně své matky Duchem svatým, jak bylo předpovězeno Zachariášovi archandělem Gabrielem (srov. Lk 1,15).

Tam, kde se člověk otevře Božímu působení, nechá ve svém životě Boha jednat a přidá svoji lásku k lásce Boží, tam se z obyčejných věcí každodenního života stává bohoslužba. Všechno všednodenní tak může a má být posvěceno, požehnáno a proměněno.

Panna Maria ve svém srdci uchovávala a ve své mysli rozvažovala vše, co jí řekl Pán, ale i co sama prožívala. Rostla ve víře v Ježíše jako Mesiáše Izraele nikoli v chrámě, nikoli za zdmi kláštera, ale uprostřed své každodenní práce a modlitby.

MARIA JE NÁM BLÍZKÁ, ZVLÁŠTĚ V OBDOBÍ ZKOUŠEK

Pannu Marii považujeme za naši matku ve víře, stejně jako Abraháma nazýváme otcem víry (srov. Řím 4,12). A stejně jako Abrahám, i ona musela mnohokrát věřit a doufat „proti veškeré naději“. Jejím „ať se mi stane!“ se mohlo začít naplňovat tajemství naší spásy. Vyjádřila jím naprostou oddanost Bohu a jeho záměrům s jejím životem – jako by podepsala prázdný šek!

Tento životní postoj jí už zůstal, i když „anděl odešel“ a zmizela jakákoli znamení Boží přítomnosti. Ba dokonce nastaly i situace, které vypadaly, jako by se Bohu vymkly z rukou: zklamání Josefovo, které mu nemohla vysvětlit; pronásledování od Heroda a nucená emigrace; ztráta dvanáctiletého Ježíše; a samozřejmě pronásledování Ježíše od předáků židovství a nakonec jeho ukřižování. A to jmenujeme jen situace, které nám Písmo zanechalo – jsem si jist, že jich bylo daleko víc!

Proto je nám Maria tak blízká, zvláště v období nesrozumitelných životních zkoušek.